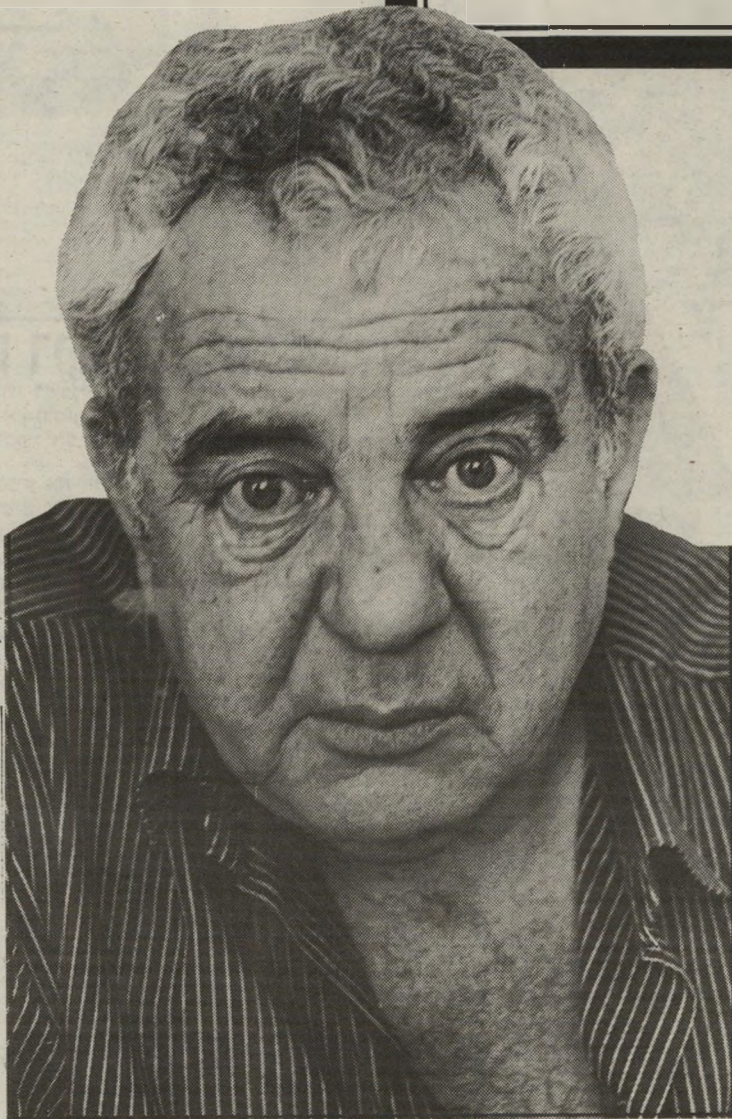

אורי אבנרי

שוחח עם

עמוס קינן

הוא לא עומד בוהר הזוהר, אלא בשחיטה על שחיטה.
 ● מדוע? אתה רואה איזו סיבה לכך?

רחל אבנרי, העולם הזה

● קראתי את הספר „ציבעונים אחינו“ עד הסוף המר, 89 עמודים. והסוף הוא באמת מר. ההתרשמות הראשונה של הקורא היא שהספר מלא ברצח, בטבח, בשחיתות מכל הסוגים. מדוע?

כי זה החיים וזה ההיסטוריה. אין כאן מילה אחת שהיא שקר. כולם רצחו, כולם שחטו, וכל מה שכתוב שם אמת.

● האם כולם רק רצחו ורק שחטו?

כאן לא כתוב שרק רצחו. רק מטופל בנר שא הוזה. הנושא מה הם עשו לאחר שרצחו ולאחר ששחטו, או לפני, לא מטופל בדיוק בספר הזה.

● גם אתה רוצה ושוחח בספר. כן. לא אני עמוס קינן, אלא האני שנאמר כאן בגוף ראשון שהוא המספר, האני המספר. אני, עמוס קינן, אם אני רוצה ושוחח אעמוד לדין שמיים, וזה לא נושא השיחה שלנו.

● למה ה„אני“ בספר עוסק בעיקר שנות בזאת בצד הזה בלבד? מה מעיק עליך? מה לוחץ עליך? למה הוא הושב רק על זה?

לדעתי זה היותו יהודי והיותו ישראלי. יש לו גן משוגע. אגב, גם לישראל ישנו הגן המשוגע. ליהודים יש זיכרון היסטורי שאין רומה לו כעולם, גם לא אצל הסינים, גם לא אצל עמים יותר עתיקים. הזיכרון ההיסטורי של היהודים משתרע (א') על פני 4000 שנה, אבל (ב') על פני הפלנטה כולה. ליהודים יש זיכרונות מקראקוב ומברצלונה ומדרום-אמר ריקה ומתימן ומחבש ומסין ומהודו ומעריראק ומכל מקום.

● האם יהיה נכון לומר שהיהודים נשחטים והישראלים שוחטים? ויש הזיכרון הארוך, חובקהעולם של ה יהודים, עוסק במעט בלעדית בזה ששחטו יהודים?

הזיכרון של היהודים עושה דבר אחר. המר רשת ההיסטורית שלהם מכתיבה להם כללי-התנהגות. כל זמן שהם היו יהודים בתימן, הם

הקשה מאוד, מצבנו היה יותר טוב. אבל כל תוריהב שלנו נגמר בשחיטה, והשאלה היא לא כמה זה מתחיל, אלא כמה זה נגמר. וכאשר תוריהב נגמר בשחיטה, נשארתי הש חיטה, ולא תוריהב.

אני גם לא יכול להאשים את הגן היהודי המשוגע בעניין הזה. אני לא יכול להאשים אותו, אני רק יכול לקבוע מה שאני קורא עובדה.

● גם עמים אחרים נשחטו. לא לאורך ולא לרוחב כזה.

● עמים אחרים הפסידו במלחמת מות נוראות ועברו יסורי גיהנום.

לא לאורך ולא לרוחב כזה. כולם הפסידו, כולם נשחטו. אני אתן לך רשימה, אם אתה רוצה. היא נמצאת גם בספר שלי, דרך אגב. רשימת העמים הנשחטים נמצאת בספר שאי תה קראת עכשיו. אבל לא לעומק היסטורי כזה, ולא לרוחב גיאוגרפי כזה, לא.

● יש הרגשה שהיהודים מאוד מתגאים בייחודיות השואה שלהם. הם לא סובלים שזואה אחרת לצידם, כפי שראינו עכשיו לגבי השואה הארמנית. יש אומרים שהמילחמה של היהודים בשואה הארמנית, בעד צמ הזכרת השואה הארמנית, אינה נובעת רק מסיבות תועלתיות.

זאת מילחמה מיסחרית.

● היא לא רק מיסחרית. היא גם נובעת מזה שבאמת לא סובלים שעם אחר יתגאה בשואה שלו.

טוב, עכשיו אתה הולך לגנוב ממני נושא, שאני עוסק בו כמעט כל ימי-חי, ורוצה גם לכתוב עליו ספר, אם ה' ירחם עלי ויתן לי לעשות אותו. עניינו בערך החרמת השואה, או הפקעה או קונפיסקציה או אקספופריאציה של השואה עליידי ישראל והעם היהודי. אני אשתדל לקצר.

אומר כך: כאשר ישו מתייסר על הצלב, הוא רק איש אחר, הוא מתייסר רק שלושה ימים והוא מת בסוף, והוא אומר, אלי אלי למה עזבתני, והוא אומר, אלי אלי למה עזבתני, שתי פעמים. יכול אדם בהודו ובאינדונזיה ובסין ובפיאן ובדרום-אמריקה לככות בכל פעם, כשהוא שומע את המילים האלה, אדם, ששומע את מתיאוס פסיון של באר, או של מישהו אחר, מעינו יורדת דימעה לרגע. מדוע? כי האירוע של צליבת ישו, שיכול

ישראל היא העונש על זה

הנפש הישראלית היא מיפלצת. ישראל כולה היא נקמה של ה' בגויים. אין תיקווה למדינה שהקים בן-גוריון – כך אומר קינן בשיחה עם אבנרי על סיפרו החדש, העומד – כך הוא מקווה – לגרום הלים לקוראים.

היה עלי-פי כל צדק להיות אירוע יהודי פנימי, נהפך לאירוע של האנושות, ושאל התרסי המנוול, פאלוס, הפך את שואת ישו לאירוע של האנושות כולה.

לדעתי הוילדים למיניהם וכל המנוולים למיניהם וראשי ממשלות-ישראל למיניהם הפקיעו את השואה לתועלתם הפרטית, ולא נתנו אותה לאנושות. השואה לא היתה צריכה להיות אירוע יהודי, השואה היתה צריכה להיות אירוע של האנושות, ו-NEVER AGAIN לא יהודי, אלא NEVER AGAIN לכל-אנושי.

היפאנים, שהם עם גדול מאיתנו, ועם היסטוריה לא-קצרה, את הירושימה הקדישו לא נשיות ולא ליפאן. אמרו: האירוע של הירד שימה זה לא שמישהו התנכל לנו, ליפאנים, והרג אותנו, את היפאנים. אמרו: מישהו התי נכל לאנושות והרג את האנושות, אל תעשו זאת שנית!

● ההתנכחות היהודית הזאת בסוגרומים וברדיפות ובשחיתות

תשמע, מוזהר לא נשאר כלום, משחיטה נשארים דברים איומים, וזה טיבעי שהזיכרון ישמור יותר את השחיטה מאשר את הזוהר. אילו היינו הולכים רק על איכר-גבירול ועל יהודה הלוי ועל אנדרלוסיה ועל תורה-הזהב ועל הרבה תוריהב שהיו לנו גם בגלות

שהוא מתעלם מפירקיה-הזהר, שבי הם השתלבו יהודים בארצות רבות ויצרו תרבות? הזיכרון ההיסטורי היהודי פוסח על זה כמעט במכוון, הייתי אומר, כמעט במכוון, ומתמקד אך ורק ברדיפות, בסבל ובשחיתות,

היו מאויימים בתור יהודיית-מן. כל זמן שהם היו יהודי קראקוב, היו מאויימים בתור יהודי קראקוב. כאשר הם יושבים בתל-אביב ובירור שלים ובעמק-הפר והם מאויימים הם מאויי-מים כשם בכל, אשור, יוון, רומי, קראקוב, תימן והכל. ואז הם מגיבים בחשבון היסטורי רבתי.

כל גנרל ישראלי, כאשר הוא יוצא לקרב על מישלט 307 הוא עושה חשבון עם אשור-בניפל, עם סנחריב, עם נבוכדנצר, עם סיסוס, עם חמלניצקי וגם עם הפורעים בתימן ובמא-רוקו ובכל מקום, ועושה את זה גלובלית. אני מדבר ברצינות, ואני מנסה להגיד לך שאני באמת מדבר ברצינות.

אנחנו עם כישרוני מאוד, עם זיכרון מעני-יין, ועם מקולל מאוד מתבחינה הזאת. יש לנו גן משוגע.

● האם אתה מסכים שהזיכרון ה-היסטורי היהודי פוסח כמעט על כל דבר הנוגע ליהודים שאיננו עוסק בשחיתות ובסוגרומים? כלומר,